

σύρε, χάσουν, ξεκουμπίσουν,
κι' ἄφανις διασκορπίσου.

Πάντες, Σάτυροι, Μάιναδες, τὸν κακὸν ψυχρό σας φλέρο,
μὲ τὴν εκουπά μου σᾶς ρίγνε μίσ' στῶν εκουπιδίων τὸ καρό.

Φύγετε μετὰ τῶν ἀλλών,
προσωπίδες Καρναβάλων,
ποῦ μάς πέριτε μανίαν καὶ βακχεῖαν καὶ κραιπάλην,
μὲ τὸ πρώτον πρωσπείον τὸ ἀπομείναμεν καὶ πάλιν.

Τῷρ' ἄρχινα νῦν μορφάζης,
ἀνθρωπίνη προσωπί,
κι' ἂς οἱ κάνων νὰ γρινιάζης
οἱ καιροὶ τῆς προσοπῆς.

Τῷρα, λαϊκή μουτσούνα,
μορφάζεις γιὰ φύρων βάρη,
τῷρα τὸ κεφάλι κούνα
κι' ἀρχίσει λιμού τροπάρι.

Τῷρα πούνγαλες τῆς μούλας τὴν ἀδιάντροπη τὴν μάσκα,
γλέντα μὲ τὸ στόμα χάσκα,
τῷρα λέγε μας ἀστεία
γιὰ τὴν τόση σου νηστεία.

Π.—Μακράν, τρελλο-Καρναβάλε, καὶ φύγετε ξανά,
Διόνυσος μὲ Σειληνούς καὶ Πάνας μεθυσμένους...
γελάσαμε, βρὲ Φασουλή, μὲ τόσα ζωντάνα,
καὶ σήμερ' ἐς γελάσωμε καὶ μὲ τοὺς πειθαρμένους.

"Ας πάμε τάφο καὶ σ' αὐτοὺς μὲ τὴν Σαρκοκοτῆ
γιὰ νὰ τοὺς ἴντραγκάρωμε ποὺ λένε Γάλλιστε.
Σήμερον δὲ Καρναβάλος τοὺς τάφους πειράρτεται
καὶ ξεφωνίζεις «χάρτες»,
καὶ ρανίνωται μὲ κομφετί καὶ σερπαντίν οἱ τάφοι,
καὶ κάνουν ιντερβίου μ' αὐτοὺς οἱ δημοσιογράφοι.

Σήμερον δὲ Καρναβάλος ὅτους τάφους ἀστειεύνται
κι' ἔνας χρός ἀλλόκοτος μὲ σκελετούς γρανύεται.
Σήμερον δὲ Καρναβάλος κι' ἔδω πανηγυρίζεται...
ἴδου καὶ μάς κεφαλή,
δὲν ἔχει μάσκα, Φασουλή,
κι' ἐν τούτοις δὲν γνωρίζεται."

Φ.—Γιὰ δίς κρανία γύρα μας πῶς χάσκουν ἀδειανά...
τὶ μασκαράταις θάλαναν ἢ ησαν ζωντάνα,
καὶ τίποτα παρέξει νὰ πέρνεν τὸ πρώτο...
Π—Τὶ μασκαράταις χάσκεις, καθύμεν Πιρότο.
Φ.—Κρίμα νὰ μένουν, Περικλή, χωρὶς μαρλό κεφαλία,
ποῦ τόσο πνεύμα θάδειγχναν καὶ νοῦ στα Καρναβάλια.
Οποτούν πνεύμα σκωττικόν
καὶ πόσον ἀλλες Αττικούν
ἀδίκων τῷρα γίνεται βραμοτσωλήνων βρῶμα!...
Π.—Ποίας διασκεδάσεις στερούμεθε καὶ πόσοι!

Φ.—"Ἄχ! ἀς ἵτο δυνικτόν, Περικλέτο μαυ πιεκή,
μόλις φύσουν Καρναβάλιας,
ἐκ τῶν τάφων νὰ πηδούν τῆς Ἐλλαδίδων οἱ νεκροὶ
μὲ γεμάτα τὰ κεφάλια,
δός του νὰ πετοῦν κι' αὐτοὶ^{της}
σερπαντίν καὶ κομφετί,

νὰ χορεύουν, νὰ γλεντοῦν,
νὰ σκουντεριοῦνται, νὰ σκουντοῦν,
τοῦ κυρίου Καρναβάλου νὰ κυττάζουν τῆς παράτας;
τοὺς χυροὺς τοῦ πνεύματός των νὰ σκορπούν σὲ μασκαρά-
κι κανεὶς χωρὶς βρεβετό Κομητάτου νὰ μὴ μάρη,
κι' θυτερά νὰ ξαναμπαίνουν μές 'στοὺς τάφους βρεβεψιμον.

Π.— Ποία σκέψις ὑψηλή
μές στής ἀλλας τῆς 'Ψυλατε!...
τι χαρᾶ μας, Φασουλή,
νὰ γινόταν δ, τι λές.

Τί κακὸν μποροῦσε τάχη γιὰ τὸ Θάνατο νὰ γένη,
ἄν ζωντάνευν τὸ χρόνο μιᾶς φορᾶ κι' οἱ πειθαμένοι;

Φ.—Βλέπεις κάποιας, Περικλέτο, ποῦ 'στοὺς τάφους τρα-
καὶ στανάζουν καὶ δάκρύζουν; [γυρίζεται]
Γιὰ τὰ Καρναβάλια λένε
καὶ γ' αὐτὸς θερός πῶς κλείνε.

"Ελα, φίλε Περικλέτο, νὰ τὰ κλαψώμεις,
ἴπει ταφών ξεπλωμένους,
Πλα κι' άρριστος μαζὶ μου τὸν κατρό νὰ βλασφημήσε,
ποῦ ταχύπτερος διαβάζειν.

Πώς ἐπέρασαν ἀληθιναὶ... τῷρα μάσκα δὲν φορᾶ...
γιὰ θυμητοὺς τόσους μπαλούς, τοῦ Θάτρου τὸ χορό,
κι' θλα τάλλα τὰ τρέλλα,
ποῦ κινοῦν μὲ κάποια δράση
τὴν ψυχὴ καὶ τὰ μηράδε,
κι' ήλεκτρίζουν καθέ κράτος.

Τί δὲν ξένει κι' έριστο...
γιὰ θυμήσουν, Περικλέτο,
πόσα κομφετί πετούσες σὲ κυράδε καὶ σὲ δούλας,
καὶ 'στὸ στόμα τὸ δικό μου, καὶ μὲ ικανάνευναγούλαις.

Θυμήσουν τῆς Ἐπιτροπᾶς, ποῦ 'στέκανε 'ψιλά...
πλὴ ἀκού, Περικλέτο μου... ποιός τάχυτε γλεζ;
Φρίτω καὶ τρέμω σύσσωμος...

Π.— Μην τρέμεις καὶ μὴ φρίτηρη
καὶ φάνταιται, βρὲ Φασουλή, πῶς κάποιος μακαρίτης
τὰ μεγαλεῖται θάκουσε τοῦ Καρναβάλου, βλάχας,
καὶ σὰν γλεντζίς γελάεις κι' αὐτὸς ὑπὸ τὴν κρύσην πλάκα.

Φ.—Πάντα λοιπὸν ὄγρητορο δὲ βλέπουμε τὸ Χρόνο
καὶ Καρναβάλια θάγουμε τρες ἰδομάδες μόνο,
κι' θυτερά νὰ σφράγουμε τὰ βραμοκομρετί,
καὶ σύγκητησίς δ' ἀρχίνουν
πῶς τὰ Κουδήρια κυθερώνιν,
καὶ πῶς δὲ γίνουν πόλιμοι καὶ Στόλοι καὶ Στρατοί;

'Εμάς γιὰ τὸν Καρναβάλο μάς ἐπιστεί μανία
καὶ τοὺς Βουλγάρους, Περικλή, γιὰ τὸ Μακεδονία.
Καρναβάλος αἰώνιος ἀς ἡτα 'στην 'Ελλάδα,
κι' ἐξει νὰ μποῦν κειμήλια μικρά τε καὶ μεγάλα,

Κι' ηθελα 'στο ποτάμεθρον τῆς χώρας τῆς Ελλάδος
νὰ γένη κι' ίδιαστερον Μαυσελον Καρναβάλου,
κι' ἐξει νὰ μποῦν κειμήλια μικρά τε καὶ μεγάλα,

κανούσαν γεγονότων και αποτελεσμάτων της προσέλευσής του στο Σεπτέμβριον ήταν οι διαδικασίες που έγιναν για την επιστροφή των θεοφόρων στην Ελλάδα. Έγιναν στην Αθήνα την ημέρα της 20ης Σεπτεμβρίου 1828.

ΠΙ.—Ανταρργθυνόσσωμος ή συγχρόνος Παιδεία...

Θ. Στάθη, Εύντονο μαρζλά,
Εκείνες μπούδη μής 'στό γιαλό^{το}
μετά τοῦ Καβεβόδια,
κι' οι δύταρι μὲ ταχύτατα και μ' ἐπιτηδειότητα

γινώντας τὸν αὐτόν τοῦ θεοφόρουν
ως εἶδος ἀρχικότητα.
Από τοῦ θεοφόρουν τὸν αὐτόν τοῦ θεοφόρουν

'Ο Στάθη μής 'στη θελασσα... μα τὶ βουτάκη ν' ξείνην...
κι' δ Καβεβόδιας μης 'στοῦ τὸ βάθος σκείνει,
κι' οι κυμάτων κορυφές
ἐφροστεφανωμένες
εἴδε τὰς κάρας τὰς σοφάς
ἀλληλοκροτουμένες.

Τί τρόμον εἶχε, Φασουλή, μηνές τα 'σερ της
καθένες πατριώτες... μηνόπουν δια πατρού της
εἰσέλεγεν όπων φύλοι.

Παιδεία κι' Άρχιλοτες, Πατέρα
Διαπολιτικού Καρού ονταρά

Κι' οι εργαγγεράδες σεστιών και τάχυκας χειμένα,
πλὴν μέλος ἄπο τους κορμούς διε Τλιψή κατένες,

κι' έγκικας ἀρτιώτατα, μὲ τρομασμένα μόνον, αὐτῷ δὲ τάχαλματα τὰ ζωτανὰ τῶν νεωτέρων χρόνων.

Φ.—'Δληθία πᾶς τρομέσαι, βρή Πιρικλέτο κούκο,
και τί πάλιοι καρδίας,

δὲν ξέρω πῶς ἐτράβης τοῦ Στάθη τὸ συρτούκο,
κι' οι Πρίτινες ζειτασθηκαν κι' ή θαλασσία πλέσιες,

κι' δ τῆς τραίνης Ποσειδών,
τοῦ ἐπιπλόντας ίδων
τοὺς ἐτραβοῦντας γενοῦν ἀργατε τῆς θαλάσσης.

Μα τώρα, Πιρικλέτο μου, διά τὴν συτρίπταν
εἰς πρότην εὐκαρπίαν

τὴν κεφαλὴν ὑμάντες δὲ κεδρὸν ὑψηλόφορον
τὸν τάξιρον θυσιάσθηκαν ἔκπνον τῶν μαστιφών,
ὅπου τοῦ λείπει η κεφαλή, τοῦ λειπούν και τὰ πόδια,

κι' ἀνεκάλυψθε κατ' εὐγύνη
εἰς τὴν παρόδουν επούην,
ὅπου κοστίζουν ἀκριβές τὰ κρεετίνια βούδια.

Τι πλούτος ἀρχαιότητος εἰς τοὺς βυθούς ξείνυνδε!
τι λήκυθοι, βρή Πιρικλή, μι πλειστές λαγράνους.

Όλοι τῆς ξαρχιότητος ἐνσόλουν τὸ παύσι,
ἔκπομποι κι ἀπροσκούντος βούθηκαν εἰς τὸ βάθος.